

INGEBLIKT VERS

- contradictio in terminis -

Toen ik een kleine jongen was aten wij veel uit blik.
Mijn moeder had de schaarste van de hongerwinter meegemaakt,
de mondvoorraad conserven was haar absoluut een eenzaak:
de keukenkast gevuld, drie rijen dik.

Zo'n blik met inhoud was voor mij een magisch apparaat.
Het plaatje op het etiket - ik draaide het oneindig rond
de bonte groene kleur beloofde veel - maar eenmaal open vond
ik wat ik erin aantrof surrogaat

Voor verse groenten moest mijn moeder wachten op 't seizoen.
De welvaart had nog niet het peil bereikt dat, na een wereldreis
het mooiste dagvers op de Wijkse markt lag voor de laagste prijs
zodat zij er haar voordeel mee kon doen.

Inmiddels eet ik dagelijks vers voedsel, heel gezond
Zo vaak dat ik nog nauwelijks een blik conserven openmaak
Mijn koelkast vol, mijn keukenlade bijna leeg - een goeie zaak
mijn schijf van vijf heb ik zo'n beetje rond.

Daar verderop ligt zelfs in januari fris bewaard
wat je maar wenst: een oogstjaar groente, heel of netjes fijngenhakt
terwijl hier voor het nieuwe schrikkeljaar jouw wens wordt ingepakt
om te voorkomen dat-ie snel verjaart

Benut men ieders wens voordat het over datum is?
Wat als de kwaliteit ervan - omdat het is geconserveerd
door toevoeging van zoet en zout - volledig blijkt geruïneerd
En van de smaak niets heel gelaten is?

Gedachten in een blik vind ik nogal conservatief.
Dat jouw idee voor lang of kort aan ieders oog onttrokken wordt
zodat het met een tijdig goed gebruik ervan maar gokken wordt
klinkt anno nu niet erg innovatief.

'k heb voor tweeduizend zestien maar één Eigen Wijkse wens:
hamster geen ideeën, niet in blik en ook niet digitaal
gebruik ze als ze vers zijn, onbespoten - doe dat allemaal
liefst in een goed gesprek van mens tot mens.

[André van Zwieten]